देवाचा प्रेमळ क्रोध

देवाचे प्रेम आणि त्याचा क्रोध यांच्यातील सुसंगतता

ग्रॅहम मॅक्सवेल, मॉरिस डी. लुईस,
एफ.टी. राईट, गॅरी हलक्विस्ट

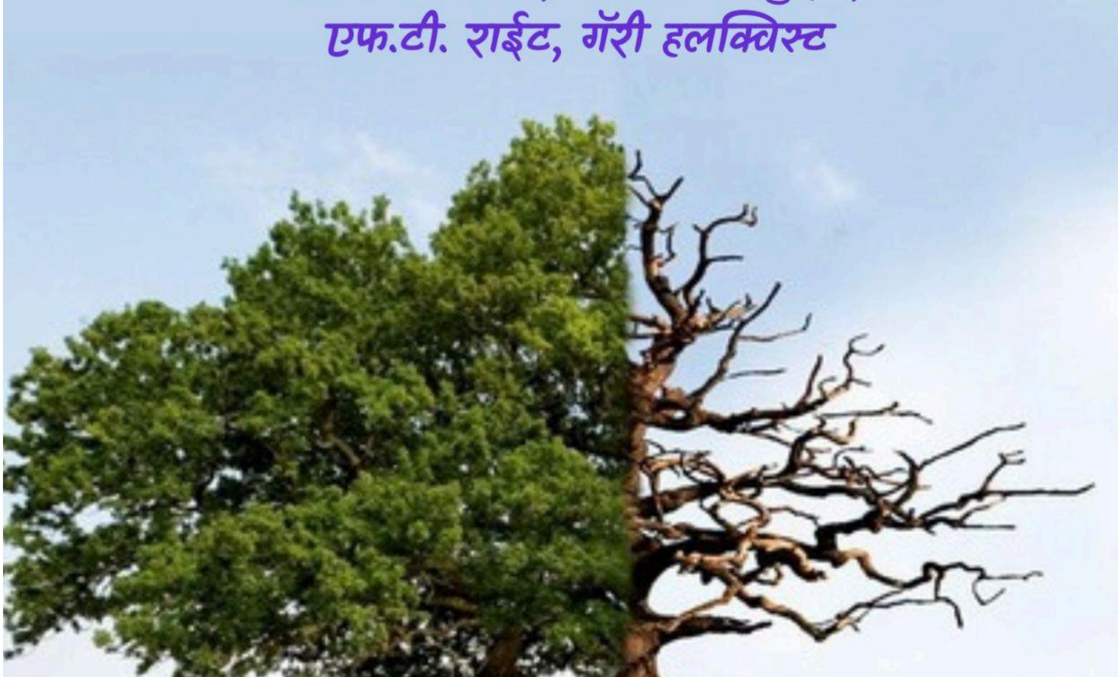

आकाशातील करकोची आपला नेमलेला समय जाणते; होला, निळवी व सारस आपल्या येण्याच्या वेळचे स्मरण ठेवतात; पण माझे लोक परमेश्वराचा निर्णय ओळखत नाहीत. यिर्मया ८:७

संपूर्ण ख्रिश्चन जगाने शिकवले आहे की देव पाप्यांना फक्त तेवढ्या काळासाठी सहन करतो, आणि मग त्याचा संयम संपतो; तो त्यांच्या वर रागावतो, संतापतो आणि नंतर त्यांना ते सहन करू देतो. किती वाईट आहे. सत्य हे आहे की देव पापींवर कधीही कमी प्रेम करत नाही. कधीही नाही.

आपल्याला प्रभूचे निर्णय समजत नाहीत. “त्याचे निर्णय किती अगम्य आहेत; त्याचे मार्ग किती अगम्य आहेत!” पौलाने निष्कर्ष काढला. १ “शोध करून आपण देवाला शोधू शकतो का?” ईयोबने विचारले. २ देवाचे विचार आपले विचार नाहीत, आणि त्याचे मार्ग आपले मार्ग नाहीत, असे यशयाने म्हटले. ३ आणि देवाच्या नियमांचे उल्लंघन करणाऱ्या, बंडखोर आणि नाकारणाऱ्यांशी देव कसा वागतो हे येशूच्या वधस्तंभाद्वारे उत्तम प्रकारे दिसून येते. तेथे त्याला आपल्या पापांसाठी प्रायश्चित्त म्हणून पाहिले जाते.

प्रोपिती- काय?

प्रायश्चित्त हा एक मोठा शब्द आहे. आपण तो फारसा वापरत नाही, पण तोच शब्द आहे जो वर्णन करण्यासाठी वापरला जातो
दयेचे आसन—कराराच्या कोशावर असलेले ते घन सोन्याचे आवरण. येशू हा दयासन आहे ज्याने संरक्षण केले
दहा आज्ञा आणि ज्यावर प्रायश्चित्तासाठी बलिदानाचे रक्त शिंपडले गेले. आणि प्रायश्चित्त म्हणजे दयेचे आसन आपल्यासाठी करते: एक बाजू कायदा स्वीकारते, तर दुसरी बाजू रक्त स्वीकारते.

गोष्टीचा काळ: दावीद राजा

एकदा इस्राएलचा दावीद नावाचा एक राजा होता जो त्याच्या एका सैनिकाच्या पत्नीशी भांडला. गोष्टी लपवण्यासाठी त्याने तिच्या पतीला युद्धात सोयीस्करपणे मारून टाकले. पण बथशेबाचे आजोबा, अहिथोफेल (कदाचित संपूर्ण इस्राएलमधील सर्वात प्रभावशाली आणि हुशार व्यक्ती), दावीदाचे सर्वात कट्टर शत्रू बनले. त्याने त्याच्या हत्येची योजनाही आखली.
पण जेव्हा नाथान संदेष्ट्याने राजासमोर त्याचे मोठे पाप मांडले तेव्हा दावीद पश्चात्तापाने भारावून गेला आणि त्याने स्वतःला मृत्युदंडाचा दोषी घोषित केले. मग नाथान पुढे म्हणाला, “परमेश्वरानेही तुझे पाप दूर केले आहे.” देव प्रायश्चित्त देईल.

त्याच्या चेहऱ्यावर मुक्का मारणे, त्याचा नाक फोडणे, त्याची दाढी उपटणे.

जेव्हा दावीदचा सर्वात मोठा शत्रू त्याला मारायचा, नाक फोडायचं, दाढी उपटायची, थुंकायचं आणि मारहाण करायची इच्छा करायचा, तेव्हा त्याचे संरक्षण करणारा येशू मध्ये उभा राहून तो सारा मार स्वतःवर घेत होता. शेवटी क्रूसावर येशूने आपल्या ऐवजी तो सगळा मार सहन केला.

आजपर्यंत भोगलेली प्रत्येक शिक्षा प्रथम ख्रिस्ताने भोगली आहे; ज्याप्रमाणे कोणीही केलेले प्रत्येक चांगले कृत्य प्रथम त्याच्याकडून येते. आणि देवाचा न्याय म्हणजे आपल्यासाठी शिक्षा घेणे, आपल्यासाठी शाप बनणे, आपल्यासाठी दोषी ठरवणे, आपल्याऐवजी मारले जाणे, आपले रक्षण करणे, आपल्याला दुखापत होण्यापासून वाचवणे. "त्याने त्याला आपल्यासाठी पाप केले आहे"5. "त्याने आमचे दुःख सहन केले आहे, आणि आमचे दुःख वाहून नेले आहे... आपल्या अपराधांमुळे घायाळ झाले आहे, आपल्या दुष्कर्मांमुळे चिरडले गेले आहे" यशया 53:4,5. परंतु जर आपण त्याला ते सहन करण्यास नकार दिला तर तो अनिच्छेने बाजूला होतो आणि आपल्याला ते स्वतः घेऊ देतो.

देवाच्या प्रेमळ क्रोधाचे वर्णन दाविदाच्या दोन मुलांवरील भाष्यापेक्षा चांगले दुसरे काहीही नाही. अम्नोनने त्याच्या बहिणीवर बलात्कार केला होता आणि अबशालोमने त्याचा वध करून बदला घेतला.

"अम्नोनच्या गुन्ह्याला शिक्षा देण्याच्या कर्तव्याकडे दावीदने दुर्लक्ष केले होते आणि राजा आणि वडिलांच्या अविश्वासूपणामुळे आणि मुलाच्या पश्चात्तापीपणामुळे, परमेश्वराने घटनांना त्यांच्या नैसर्गिक मार्गाने जाण्याची परवानगी दिली आणि अबशालोमला रोखले नाही. जेव्हा पालक किंवा शासक पापाला शिक्षा करण्याचे कर्तव्य टाळतात, तेव्हा देव स्वतः हा विषय हातात घेतो. तो आपला संरक्षणाचा हात काही प्रमाणात दुष्ट शक्तींवरून काढून घेतो, ज्यामुळे अशा घटना घडतात की पापाची शिक्षा पापानेच होते.

सी.एस. लुईस यांनी म्हटले आहे की या जगाच्या शेवटी लोकांचे फक्त दोन गट असतील: जे म्हणतात 'तुझी इच्छा पूर्ण होवो', आणि ज्यांना देव म्हणेल, 'तुझी इच्छा पूर्ण होवो.' हा देवाचा प्रेमळ क्रोध आहे - पाप्याला स्वतःचा मार्ग करू देणे.

गोष्टीचा काळ: उधळपट्टी करणारा पिता

येशूने दोन भावांची गोष्ट सांगून आपल्या वडिलांबद्दलचे हे अद्भुत सत्य स्पष्ट करण्याचा प्रयत्न केला. मोठा भाऊ कष्टाळू होता. लहान जॉय मजा करायला आवडत असे. वडील म्हातारे होत होते आणि लवकरच ते दोघेही कुटुंबाचे वारसदार होणार होते.7

पण मजा करायला आवडणारा धाकटा वाट पाहू शकला नाही. आणि म्हणून एके दिवशी, इतक्या शब्दांत, त्याने त्याच्या वडिलांना सांगितले की त्याला मरण आले असते तर बरे होईल. "मला आता माझ्या मालमत्तेचा वाटा द्या म्हणजे मी रस्त्यावर उतरू शकेन आणि माझ्या आयुष्यात आनंदी राहू शकेन." बाबा खूप दुखावले गेले. पण तो त्याच्या मुलावर प्रेम करत होता, जरी तो मूर्ख असला तरी, आणि सर्व निरोप घेतल्यानंतर, तो दुःखाने त्याला जाताना पाहत होता.

तो मुलगा मोठ्या शहरात गेला, खूप चांगले दिवस आणले, चांगले मित्र बनवले आणि पैसे संपेपर्यंत तो तेवढेच जगला. वाईट काळ आला, त्याला काम मिळाले नाही आणि शेवटी, कचऱ्याच्या ढिगाऱ्यांसाठी इकडे तिकडे धावत असताना, त्याने घरी परतण्याचा निर्णय घेतला. तो मोलमजुरीचे काम करेल आणि कदाचित, एखाद्या दिवशी तो त्याच्या वडिलांना परतफेड करण्यासाठी पुरेसे पैसे वाचवू शकेल.

जेव्हा तो घरी पोहोचण्याच्या जवळ आला, तेव्हा त्याला जाणवले की त्याच्यामुळे त्याच्या वडिलांना कुटुंबाच्या अर्ध्या मालमत्ता विकाव्या लागल्या आहेत. या कठीण परिस्थितीत वडिलांना निवृत्तीचा त्याग करून आपल्या मोठ्या भावाला शेती चालवण्यास मदत करावी लागली असती. हे सर्व त्याच्या स्वतःच्या स्वार्थामुळे घडले आहे या अपराधी भावनेने त्याला पुढे जाण्यापासून जवळजवळ p.थांबवले.

धाकट्याला त्याच्या कानांवर विश्वास बसत नाही.
तो बाहेर पडून मागे वळणार इतक्यात त्याला रस्त्याने जाताना एक म्हातारा माणूस त्याच्याकडे धावत येताना दिसतो, त्याचे उघडे हात हलवत ओरडत,
“अरे मुला, माझ्या मुला! मी समजलो होतो की तू मेलास, पण आता तू मला जिवंत परत आलास. पुन्हा तु घरी आला आहेस , ही किती आनंदाची गोष्ट आहे!”

धाकट्याला त्याच्या कानांवर विश्वास बसत नाही. लाजेने कोणीही त्याला पाहू नये म्हणून वडील त्याला लगेच बाजूच्या दारात घुसवतात. तो त्याचा सर्वोत्तम सूट काढतो. “माझा मुलगा भिकाऱ्यासारखा दिसत घरी येऊन लाजिरवाणा होणार नाही.”
नेहमीच वडील त्याला त्याने लिहिलेल्या सर्व पत्रांबद्दल सांगत असतात, त्याला परत येण्याची विनंती करत असतात. आणि घरी परतल्यावर जोला कधीही भाड्याने काम करण्याची भेट देण्याची संधी मिळत नाही, कारण आता वडील फोनवर सर्व नातेवाईकांना आणि शेजाऱ्यांना फोन करत असतात आणि त्यांना त्यांच्या मुलासाठी एका मोठ्या पुनर्भेटी समारंभासाठी आमंत्रित करत असतात! काय गोष्ट आहे. उधळपट्टी करणारा पिता - त्याच्या प्रेम आणि क्षमेबद्दल बेपर्वा.

मोठा भाऊ

पण गोष्टीचा शेवट एवढ्यावरच होत नाही. मोठा भाऊ घरात चाललेला गोंधळ ऐकतो, त्याला कळते की लहान भाऊ घरी आला आहे आणि पार्टी त्याच्यासाठी आहे! "आता, एक मिनिट थांबा!" तो बाबांना सांगतो. "मी इतक्या वर्षात घरीच राहून हे ठिकाण यशस्वी करण्यासाठी खूप मेहनत घेतली आहे आणि माझ्यासाठी कोणीही असा आवाज कधीच केला नाही! पण तुमचा हा मुलगा तुमचा अपमान करतो, तुमचे नाव बदनाम करतो, तुमच्या आयुष्याची अर्धी बचत हिरावून घेतो, दारू, महिला आणि

गाण्यावर उडवतो आणि मग इथे परत येण्याची हिंमत येते आणि तुम्ही त्याचे उघड्या हातांनी स्वागत करता! बरं, हे मला जाळून टाकते! नाही! मी आत येणार नाही किंवा त्याला वेळ देणार नाही. तुम्ही दोघेही मला इतके रागावता की मी नखे थुंकू शकेन!"
आता येशूने त्याची गोष्ट एका हरवलेल्या मुलाच्या घरी परतण्याच्या आनंदी पुनर्मिलनाने का संपवली नाही? त्याला त्यात मोठ्या भावाला का आणावे लागले? कारण त्याला काही महत्त्वाचे मुद्दे मांडायचे होते:

1. देव आपल्याला त्याच्यावर प्रेम करण्यास कधीही भाग पाडत नाही; तो आपल्याला आपले स्वतःचे काम करू देतो.
2. आपला पिता या नात्याने, तो आपल्या प्रतिष्ठेचा हेवा करतो आणि आपल्याला लज्जेपासून वाचवतो.
3. आपण देवाला नाकारले तरी तो आपल्याला कधीही नाकारत नाही.
4. आणि तरीही तो आपल्याला विनंती करतो. मोठा भाऊ "रागावला होता आणि आत जाण्यास तयार नव्हता; म्हणून त्याच्या वडिलांनी बाहेर येऊन त्याला विनंती केली."

एका मुलाला थंड स्वागताची अपेक्षा होती आणि तो उबदार उत्सवाने आश्चर्यचकित झाला; दुसऱ्या मुलाला वडिलांकडून सूडाची अपेक्षा होती आणि वडिलांची क्षमा पाहून तो निराश झाला.
मोठे भाऊ

बायबलमध्ये मोठ्या भावांनी भरलेले आहे. काईनने देवाच्या मार्गाचे अनुसरण करण्यास नकार दिला आणि असे केल्यामुळे त्याच्या धाकट्या भावाचा द्वेष केला. योसेफाच्या मोठ्या भावांनी त्याला मारण्याचा कट रचला. एसाव याकोबाचा द्वेष करत होता आणि त्याच्या सैन्यासह त्याच्याविरुद्ध चाल करण्याचा विचार करत होता. प्रत्येक मोठ्या भावाने त्यांच्या धाकट्या भावात दिसणाऱ्या चांगुलपणाचा तिरस्कार केला; आणि प्रत्येकाने देवाचे आमंत्रण नाकारले की त्यांनी स्वतःच्या जीवनात तो चांगुलपणा स्वीकारावा.

उदाहरणार्थ, येशूने यहुदी राष्ट्राच्या मोठ्या भावांना विनंती केली की त्यांनी त्यांना त्याच्या पंखाखाली गोळा करावे जसे आई कोंबडी तिच्या लहान पिलांना गोळा करते,

'पण "त्यांनी तसे केले नाही." "यहूद्यांचा नाश कशामुळे झाला? देवाच्या चांगुलपणाला तुच्छ लेखण्यात आले, नीतिमत्ता नाकारण्यात आली, दयेला तुच्छ लेखण्यात आले."8

देवाने कधीही यहुदी राष्ट्राला नाकारले नाही, त्यांनी त्याला नाकारले. पौलाने म्हटले की त्यांनी देवाचे वचन त्यांच्याकडून काढून टाकले आणि स्वतःला सार्वकालिक जीवनासाठी अयोग्य ठरवले; म्हणून तो परराष्ट्रीय लोकांकडे वळला. ९ पण देव कधी अशा ठिकाणी येईल का जिथे तो शेवटी कोणालाही नाकारेल? नाही. जेव्हा आपण परीक्षेच्या काळाच्या समाप्तीबद्दल बोलतो तेव्हा आपण देवाने घेतलेल्या निर्णयाबद्दल बोलत असतो, देवाने घेतलेल्या निर्णयाबद्दल नाही.

महान संघर्ष सुरू झाल्यापासून, देवदूतांना आणि मानवांना हे पटवून देणे हा सैतानाचा अभ्यासलेला उद्देश आहे की देव त्यांच्या विश्वासाला आणि प्रेमाला पात्र नाही. त्याने निर्माणकर्त्याला एक कठोर, मागणी करणारा जुलमी म्हणून चित्रित केले आहे जो त्याच्या लोकांवर केवळ त्याचा अधिकार दाखवण्यासाठी आणि त्यांच्या आज्ञाधारकतेची चाचणी घेण्यासाठी मनमानी आवश्यकता लादतो. सुवार्तेची (देवाच्या प्रेमळ चारित्र्याबद्दलची) हीच विकृती होती जी येशूला सर्वात खोलवर उत्तेजित करते. तो सर्वात वाईट पाप्यांशी सौम्य होता. परंतु जेव्हा काही धार्मिक नेत्यांनी देवाबद्दल सैतानाच्या खोट्या गोष्टींना प्रतिध्वनी दिली तेव्हा ख्रिस्ताने ते भयानक शब्द उच्चारले, "तुम्ही तुमचा पिता सैतानाचे आहात."

येशू आणि त्या शिक्षकांमध्ये शब्बाथ कोणता दिवस आहे, देवाचे अस्तित्व आहे किंवा निर्मितीची गोष्ट आहे याबद्दल कोणतेही मतभेद नव्हते. त्यांचे मतभेद देवाच्या चारित्र्याबद्दल होते. येशू त्यांना देवाचे एक चित्र आणण्यासाठी आला होता ज्यामुळे ते अनेक समान गोष्टी करू शकतील परंतु एका वेगळ्या कारणासाठी - परंतु त्यांनी देवाबद्दलचा त्यांचा दृष्टिकोन बदलण्याऐवजी त्याला मारले.[१०]

त्यांना त्यांचा दृष्टिकोन कुठून मिळाला? "पापाचा आणि त्याच्या सर्व परिणामांचा जनक सैतान, त्याने लोकांना आजार आणि मृत्यू हे देवाकडून आलेले पापामुळे मनमानीपणे भोगण्यात येणारी शिक्षा म्हणून पाहण्यास प्रवृत्त केले होते...
अशाप्रकारे यहूद्यांना येशूला नाकारण्याचा मार्ग तयार झाला. का? कारण जेव्हा येशूला वधस्तंभावर खिळण्यात आले, तेव्हा तुमच्याकडे ते होते: तो एक महान पापी होता याचा निर्विवाद पुरावा. तुम्ही खूप वाईट असल्याशिवाय तुम्हाला असे दुःख सहन करावे लागत नाही! तो? देवाचा पुत्र? अशक्य.

गोष्टीची वेळ: यहूदा

यहूदाच्या आयुष्यात लूसिफरचे मन दिसून येते. यहूदा महत्वाकांक्षी होता. येशूमध्ये त्याला दिसणाऱ्या महत्त्वाकांक्षेच्या अभावामुळे तो लज्जित झाला. म्हणून यहूदाने त्याला अशा स्थितीत आणण्याची योजना आखली जिथे त्याला मशीहासारखे वागावे लागेल. यहूदाला नायक घोषित केले जाईल आणि अशा उत्तम रणनीतीचे सर्व श्रेय त्याला मिळेल. आणि जर येशूने सहकार्य केले नाही, तर तो मशीहा नव्हता. कोणत्याही परिस्थितीत यहूदा ३० चांदीच्या तुकड्यांपेक्षा श्रीमंत होईल. तो गमावू शकत नव्हता.

पण यहूदाला येशूचे मन समजले नाही. आणि जेव्हा येशूने स्वतःला कोणत्याही प्रतिष्ठेशिवाय दाखवले आणि सेवकाचे रूप धारण केले, १२ तेव्हा लूसिफरलाही आश्चर्य वाटले. देवाकडून अशी हालचाल होईल याची दोघांनाही कधीच अपेक्षा नव्हती. सैतानाने कधीही असा विचार केला नव्हता; तो त्याला अनोळखी आणि घृणास्पद होता. देवाचा

पुत्र स्वतःला अपमानित करेल अशी तो कल्पनाही करू शकत नव्हता. देव पराभवात विजयी होऊ शकतो; तो मृत्यूद्वारे अब्जावधी लोकांना जीवन देऊ शकतो हे त्याच्या स्वार्थी मेंदूत कधीच शिरले नव्हते. लूसिफरसाठी हे केवळ मूर्खपणाचे नव्हते, तर ते वेडेपणाचे होते. त्याने त्याच्या मनात अशी कल्पना केली होती की देव त्यालाही मिळवण्यासाठी बाहेर पडला आहे जसा तो देवाला मिळवण्यासाठी बाहेर पडला होता. पण तो चुकीचा होता.

"तू वाईटाला तोंड देतोस आणि तुझी जीभ कपट करते... तू हे सर्व केलेस आणि मी गप्प बसलो. तुला वाटले की मीही तुझ्यासारखाच आहे."[१३]

पण देवाचे मार्ग आपल्यासारखे नाहीत (यशया ५५:८); तो आपल्यासारखा विचार करत नाही.

प्रेमाचे रूप

म्हणून जेव्हा यहूदा येशूला अपमान आणि गैरवापर सहन करताना पाहत होता तेव्हा तो घाबरला, नंतर दोषी ठरला, नंतर हताश झाला. ख्रिस्त निर्दोष आहे आणि त्याने त्याचा विश्वासघात केला आहे असे तो ओरडत होता तेव्हा याजकांनी तिरस्काराने पाहिले, परंतु तारणहाराने दयाळूपणे पाहिले. ज्या नजरेने पेत्राला हृदयद्रावक पश्चात्ताप करण्यास भाग पाडले, त्याच नजरेने यहूदाला आत्महत्येला प्रवृत्त केले. त्याचप्रमाणे, देव सर्वांशी, मुक्त झालेल्या आणि हरवलेल्यांशी, अगदी सारखाच वागतो.

संरक्षणाचा देव

देवाचा प्रेमळ क्रोध त्याच्या असुरक्षित सृष्टीला तो देत असलेल्या दयाळू संरक्षणातून देखील प्रकट होतो. जुन्या कराराचा देव संरक्षणाचा देव होता. त्याने मोशेला प्रत्येक घरात एक कोकरू अर्पण करण्याची आणि त्याच्या रक्ताने प्रवेशद्वार रंगवण्याची सूचना दिली, कारण "परमेश्वर दार ओलांडून जाईल आणि विनाशकाला तुमच्या घरात येऊ देणार नाही" निर्गम १२:२३. "रक्ताचे चिन्ह - तारणाऱ्याच्या संरक्षणाचे चिन्ह—त्यांच्या दारांवर होते, आणि नाश करणारा आत गेला नाही."

नाश करणारा

गणना २१:६ मध्ये लिहिले आहे की, "यहोवाने लोकांमध्ये जळते साप पाठवले." तरीदेखील आपल्याला हेही सांगितले गेले आहे की ते साप आधीपासूनच तिथे होते. इस्राएल लोकांनी कुरकुर केली आणि देवाच्या उपस्थितीच्या पुराव्यांना नाकारले, तेव्हा देवाला आपला संरक्षणाचा हात मागे घ्यावा लागला आणि ते वाळवंटातील नैसर्गिक धोक्यांसमोर उघडे पडले. म्हणूनच पौलाने लिहिले की, 'जेव्हा त्यांनी कुरकुर केली, तेव्हा ते नाश करणाऱ्यामुळे नष्ट झाले.' आणि आपण असेही वाचतो की देवदूतांनी अनेक वेळा "विध्वंसकाच्या योजनेला हाणून पाडले आणि नाश करणाऱ्याच्या आघाताला परतवून लावले."

मानवजातीला संपूर्णपणे सैतानाच्या ताब्यात जाण्यापासून रोखणारी गोष्ट म्हणजे देवाची संयमित करणारी शक्ति आहे... पण जेव्हा मनुष्य देवाच्या सहनशीलतेची मर्यादा ओलांडतो, तेव्हा ते संयम काढून टाकले जाते... देवाच्या नियमाचे प्रत्येक उल्लंघन हे पेरलेले बी आहे जे अचूक पीक देते. देवाच्या आत्म्याला सतत विरोध केल्यामुळे शेवटी तो पाप्यापासून मागे घेतला जातो, आणि मग आत्म्याच्या दुष्ट वासनांना आवरण्याची कुठलीही शक्ति उरत नाही, तसेच सैतानाच्या द्वेष व वैरापासून संरक्षणही राहत नाही.[१८]

"सूड घेणे ही देवाच्या मनमानी शक्तीची कृती नाही. त्याच्या दयेला नाकारणारे त्यांनी जे पेरले आहे तेच कापतात."

देव हा जीवनाचा झरा आहे आणि जेव्हा कोणी पापाची सेवा निवडतो तेव्हा तो देवापासून वेगळा होतो आणि अशा प्रकारे स्वतःला जीवनापासून वेगळे करतो... देव त्यांना काही काळासाठी अस्तित्व देतो जेणेकरून ते त्यांचे चारित्र्य विकसित करू शकतील आणि त्यांची तत्त्वे प्रकट करू शकतील. अशा प्रकारे, त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या निवडीचे परिणाम मिळतात.[१९]

जर आपण देवाला परवानगी दिली तर तो आपल्याला त्या विनाशकापासून वाचवतो, म्हणून जेव्हा आपण त्याला परवानगी देऊ नये तेव्हा तो त्या संरक्षणाचा स्वीकार न करण्याच्या आपल्या निर्णयाचा देखील सन्मान करतो आणि तो त्याचा हात मागे घेतो. मग, पौल म्हणतो त्याप्रमाणे, "तो आपल्याला आपल्या स्वतःच्या पापी अंतःकरणाच्या स्वाधीन करतो."20

"देव पाप्याला फाशी देणारा म्हणून विरोध करत नाही... परंतु त्याच्या दयेला नकार देणाऱ्यांना त्यांनी जे पेरले आहे ते कापण्यासाठी स्वतःवर सोडून देतो."[२१]"जोपर्यंत इस्राएलचे लोक देवाशी एकनिष्ठ होते आणि त्याच्या नियमांचे पालन करत राहिले, तोपर्यंत पृथ्वीवरील किंवा नरकातील कोणतीही शक्ती त्यांच्यावर विजय मिळवू शकली नाही. परंतु जेव्हा त्यांनी देवाच्या आज्ञांचे उल्लंघन केले, तेव्हा त्यांनी स्वतःला त्याच्यापासून वेगळे केले आणि त्यांना विनाशकाची शक्ती अनुभवण्यासाठी सोडले गेले."[२२]

गोष्टीची वेळ: मिरियमचा कुष्ठरोग

जेव्हा मिरियम आणि अहरोन मोशेविरुद्ध बोलले, तेव्हा "परमेश्वराचा राग त्यांच्यावर भडकला; आणि तो निघून गेला. आणि ढग निवासमंडपावरून निघून गेला; आणि पाहा, मिरियम कुष्ठरोगी झाली."23
देवाचे मार्ग आपल्यापेक्षा खरोखर वेगळे आहेत. जेव्हा आपला राग एखाद्यावर भडकतो तेव्हा आपण त्यांच्यावर हल्ला करण्यासाठी, त्यांच्याकडे जातो! पण देव दूर जातो. तो निघून जातो.

आणि वधस्तंभावर देवाने स्वतः दाखवले की तो शेवटी पापाशी कसा व्यवहार करेल. कारण "क्रूस इतर सर्व रहस्ये स्पष्ट करतो."

कॅलव्हरीमधून येणाऱ्या प्रकाशात, आपल्याला भीती आणि विस्मयाने भरलेले देवाचे गुण सुंदर आणि आकर्षक दिसतात. आपण त्याचे चरित्र त्याच्या दयाळू प्रकटीकरणांमध्ये पाहतो आणि कधी नव्हे इतक्या खोलवर त्या प्रिय नावाचा अर्थ समजतो – 'आपला पिता.' २४

एका वेगळ्या प्रकारचा मृत्यू
वधस्तंभावर येशूने पाप्याची जागा घेतली आणि देवाने त्याच्याशी अगदी तसेच वागले जसे तो आजपर्यंत जगणाऱ्या प्रत्येक पाप्याशी वागेल. तिथे आपला तारणारा देवापासून पूर्णपणे वेगळे होण्याच्या अंतिम मृत्यूने मरण पावला: दुसऱ्या मृत्यूच्या समतुल्य.25 येशूने अशा पाप्याचे स्थान धारण केले जो देवाकडून काहीही नको असतो आणि त्याला एकटे सोडण्याची मागणी करतो.

दुर्दैवाने देव निघून जातो आणि तो जातो तेव्हा त्याची टिकवणारी, जीवन देणारी, संरक्षणात्मक शक्ती काढून घेतली जाते. आता पापाच्या भयानक शक्तीपासून काहीही वाचवू शकत नाही कारण ती जीवनशक्तींना चिरडून नष्ट करते. ख्रिस्ताचे वधस्तंभावरील जीवन इतक्या लवकर संपवणारे शारीरिक दुःख नव्हते. ते जगाच्या पापांचे चिरडणारे ओझे आणि त्याच्या पित्याच्या क्रोधाची जाणीव होती. पित्याचे गौरव आणि टिकावू उपस्थिती त्याला सोडून गेली होती.[२८]

देवाचा दिव्य प्रकाश त्याच्या दृष्टीतून कमी होत होता, आणि तो अंधाराच्या शक्तींच्या हाती जात होता... जो क्रोध मानवावर पडणार होता तो आता ख्रिस्तावर पडत होता.[२७]

त्याला असे वाटले की पापामुळे तो त्याच्या पित्यापासून वेगळा होत आहे... एक माणूस म्हणून त्याला माणसाच्या पापाचे परिणाम भोगावे लागतील. एक माणूस म्हणून त्याला देवाचा क्रोध सहन करावा लागेल.[२८]

येशूने ओरडून म्हटले, 'माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू मला का सोडून दिलेस?' यात आश्चर्य नाही. २९ तू मला का सोडून दिलेस? तू मला का सोडून दिलेस?

परंतु ख्रिस्ताचा मृत्यू हा रागावलेल्या देवाच्या हातून झाला नाही. पित्याने त्याच्या पुत्राला मारले नाही. येशूने असे म्हटले नाही की, 'माझ्या देवा, तू मला का मारत आहेस?' आपल्याला कदाचित असाच आभास झाला असेल. शेवटी, बायबल म्हणते की, "त्याला चिरडून टाकणे प्रभूला बरे वाटले."30
परंतु बायबलमध्ये अनेकदा देवाला जे करण्याची परवानगी आहे ते तो करतो असे म्हटले आहे. ३१ संपूर्ण विश्वातील घटनांवर देव सार्वभौम असल्याने, त्यात घडणाऱ्या गोष्टींची तो पूर्ण जबाबदारी घेतो. "आम्हाला वाटले की तो मारलेला, देवाकडून मारलेला आणि पीडित आहे." आम्हाला वाटले की देव त्याला मारत आहे. परंतु, खरं तर, "तो आमच्या अपराधांसाठी घायाळ झाला, आमच्या पापांसाठी तो चिरडला गेला."

तुम्ही १ इतिहास १० मध्ये असेही वाचू शकता की राजा शौल "परमेश्वराविरुद्ध केलेल्या अपराधामुळे मेला...म्हणून त्याने त्याला मारले." परंतु १ शमुवेल ३१:४ मध्ये आपल्याला त्याच्या स्वतःच्या आत्महत्येची खरी कहाणी देखील तपशीलवार सांगितली आहे.
दुसरे उदाहरण २ शमुवेल २४ मध्ये आढळते जिथे आपल्याला सांगितले आहे की, “परमेश्वराचा क्रोध त्यांच्यावर भडकला आणि तो म्हणाला, 'जा आणि इस्राएलची गणना कर.'” परंतु १ इतिहास २१ ते अगदी तसेच सांगते: “मग सैतान इस्राएलविरुद्ध उभा राहिला आणि दावीदाला इस्राएलची गणना करण्यास उद्युक्त केले.”

महान शत्रू:
<u>विध्वंसक, आरोप करणारा, फसवणूक करणारा, खोटारडा, खुनी...</u>

सैतान हा एक कायदेवादी आहे. त्याला संधी मिळाल्यावर तो आपल्याला नष्ट करण्याच्या त्याच्या कायदेशीर अधिकारासाठी सतत लढत असतो. "सैतान हा देवाचा आणि माणसाचा मोठा शत्रू आहे... शास्त्रांमध्ये त्याला नाश करणारा आणि भावांचा आरोप करणारा, फसवणूक करणारा, लबाड, छळ करणारा आणि खुनी म्हटले आहे."**32**
"सैतानाने देवाच्या देवदूतांसमोर याकोबावर आरोप लावले होते, त्याच्या पापामुळे त्याला नष्ट करण्याचा अधिकार असल्याचा दावा केला होता." ३३ पण येशूने फक्त त्याच्या कंबरेला स्पर्श केला. सैतानाने देवाच्या पुत्रांसमोर ईयोबावर आरोप लावले आणि त्वचेसाठी कातडीची मागणी केली; त्याने मोशेला कबरेत ठेवण्याचा अधिकार असल्याचा दावा केला; त्याने वेदीसमोर उभे असलेल्या महायाजकावर यहोशवाचा आरोप केला.

सैतान निनवेचा नाश करू इच्छित होता. पण देवाने त्यांना इशारा देण्यासाठी एक उपदेशक पाठवला. सैतानाने योनाचे जहाज बुडवून त्याचा नाश करण्याचा प्रयत्न केला. पण देवाने त्याचा जीव वाचवण्यासाठी एक मोठा मासा तयार केला. आणि तरीही योनाला देवाचे चरित्र समजले नाही.

वाईट आत्मा, मुलांनो

याकोब आणि योहान शोमरोनी लोकांना अग्नीने नष्ट करून “एलियाप्रमाणे त्यांना भस्म करू इच्छित होते.” पण येशूने वळून त्यांना धमकावले आणि म्हणाला, “तुम्ही कोणत्या प्रकारच्या आत्म्याचे आहात हे तुम्हाला माहीत नाही. कारण मनुष्याचा पुत्र माणसांचे जीव नष्ट करण्यासाठी नाही तर त्यांना वाचवण्यासाठी आला आहे.”
शिष्यांची देवाबद्दलची संकल्पना अशी होती की तो सूड घेण्यासाठी आणि बदला घेण्यासाठी विनाशकारी अग्नीचा वापर करेल. त्यांच्यासाठी, देव द्वेष बाळगणारा नव्हता - तो सूड घेतो! परंतु येशू म्हणाला की ही त्याची शैली अजिबात नव्हती.
मग ईयोबाच्या काळात 'स्वर्गातून' आग कोणी पाठवली ज्याने "मेंढरे आणि नोकरांना जाळून टाकले?" ३५ की सदोम आणि गमोरा नष्ट करणारी आग? की एलीयाला अटक करण्यासाठी आलेल्या सर्व सैनिकांना जाळून टाकणारी आग? ३६
जेव्हा एलीया होरेब पर्वतावर पळून गेला तेव्हा त्याने विनाशकारी वारा, विनाशकारी भूकंप आणि भस्म करणारा अग्नी पाहिला. "पण परमेश्वर वारा, भूकंप किंवा अग्नीत नव्हता."37

कोण आहे ते?

आपण विनाशक कोण आहे यावर विश्वास ठेवतो हे अत्यंत महत्त्वाचे आहे, कारण अशी वेळ येत आहे जेव्हा जग लवकरच पृथ्वीच्या इतिहासाच्या शेवटच्या तासांमध्ये आजारपण, रोगराई, प्रदूषण, हिंसाचार, भूकंप, त्सुनामी, वैश्विक प्रभाव, महावादळे, आपत्ती आणि मृत्यूच्या पीडा अनुभवेल. आणि जेव्हा ती वेळ येईल तेव्हा आपण कशी प्रतिक्रिया देऊ? आपण जगाच्या इतर लोकांसोबत असे ठरवू का की हे एका क्रोधी देवाचे काम आहे?

जेव्हा दयेचा देवदूत आपले पंख गुंडाळून निघून जातो, तेव्हा सैतान तो बऱ्याच काळापासून करत असलेली वाईट कृत्ये करेल. वादळ आणि तुफान, युद्ध आणि रक्तपात - या गोष्टींमध्ये तो आनंद घेतो... आणि लोक त्याच्याकडून इतके पूर्णपणे फसवले जातील की ते घोषित करतील की या संकटे आठवड्याच्या पहिल्या दिवसाच्या अपवित्रतेचा परिणाम आहेत... त्यांना शत्रू मार्गदर्शन करतो आणि म्हणूनच ते असे निष्कर्ष काढतात जे पूर्णपणे खोटे आहेत.[३८]

देवच त्याच्या प्राण्यांचे रक्षण करतो आणि त्यांना विनाशकाच्या सामर्थ्यापासून संरक्षण देतो. परंतु ख्रिश्चन जगाने यहोवाच्या नियमांचा अवमान केला आहे आणि प्रभु त्याने जे घोषित केले आहे तेच तो करेल. [स्वतःच्या हाताने त्यांना बंद करा? नाही.] तो पृथ्वीवरून त्याचे आशीर्वाद काढून घेईल आणि त्याची संरक्षणात्मक काळजी काढून टाकेल... देव ज्यांचे रक्षण करत नाही अशा सर्वांवर सैतानाचे नियंत्रण आहे. तो [सैतान] संकट आणेल आणि लोकांना असा विश्वास करायला लावेल की देवच त्यांना त्रास देत आहे.[३९]

आणि सैतानच लोकांना असा विश्वास करायला लावतो की देवच त्यांना शेवटी नरकाच्या आगीने पीडेल. पृथ्वीवरील लोक घाबरून जातील आणि देवाचा क्रोध शांत करण्यासाठी आवश्यक ते करतील. जागतिक धार्मिक अनुपालन लागू करा? का नाही. पोपला मतदान करा? तुम्ही पैज लावा. काहीही! फक्त देवाला आनंदी करा.

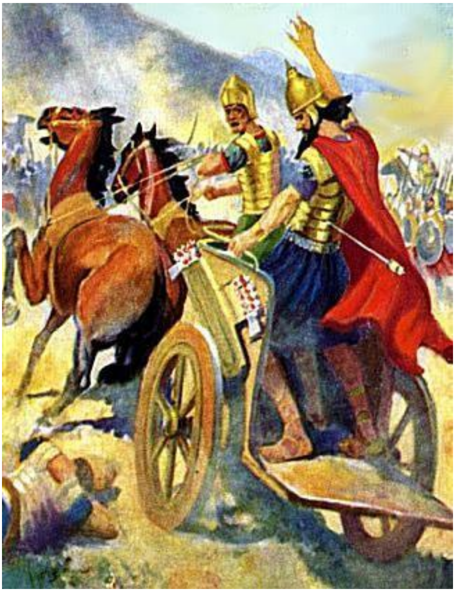

देवाच्या नियमशास्त्रात रमणाऱ्या आपल्यावर आता कायदेवादी असल्याचा आरोप केला जाऊ शकतो, परंतु जेव्हा पीडा येऊ लागतात तेव्हा खरे कायदेवादी कोण बनतात ते पहा.

गोष्टीची वेळ:

अहाब आणि ईजबेल

एकेकाळी अहाब नावाचा एक राजा होता ज्याने एक द्राक्षमळा चोरला आणि नंतर त्याची याजक-पत्नी ईजेबेल हिच्या विश्वासघाताने बेदखल केलेल्या मालकाला पळवून लावले. येथे तुमच्याकडे आहे: पृथ्वीवरील शेवटच्या मोठ्या संघर्षाची झलक. राज्य शक्ती चर्चला राज्याच्या मान्यतेने आणि पाठिंब्याने त्याच्या खुनी योजना राबवण्याची परवानगी देते. आणि, अहाब आणि ईजेबेलप्रमाणे, चर्च आणि राज्य दोघेही नष्ट होतील.

पण देवाने अहाब किंवा ईजबेलला मृत्युदंड दिला नाही. त्याला तसे करण्याची गरज नव्हती. देवाच्या दयेचा संरक्षक हात दूर गेल्यावर ते दोघेही त्यांच्या शत्रूंच्या हातून नष्ट झाले. देव पापी माणसावर कधीही कमी प्रेम करत नाही. परंतु हट्टी नकाराच्या तोंडावर तो अनिच्छेने पाठ फिरवतो आणि नाकारणाऱ्यांना त्यांच्या स्वतःच्या नैसर्गिक परिणामांवर सोडून देतो.

दुष्टांवर असलेला संयम काढून टाकला जातो आणि सैतानाचे अखेर पश्चात्तापी लोकांवर संपूर्ण नियंत्रण असते... सतत प्रतिकार करणाऱ्या देवाच्या आत्म्याला अखेर मागे घेण्यात आले आहे. दैवी कृपेने त्यांना दुष्टापासून कोणतेही संरक्षण नाही. त्यानंतर सैतान पृथ्वीवरील रहिवाशांना एका मोठ्या, शेवटच्या संकटात बुडवेल. देवाचे देवदूत मानवी उत्कटतेच्या भयंकर वाऱ्यांना रोखणे थांबवताच, संघर्षाचे सर्व घटक

मोकळे सोडले जातील.४०
देव म्हणतो, "मी राज्यांचे सिंहासन उलथवून टाकीन... घोडे आणि त्यांचे स्वार खाली येतील." कसे? "प्रत्येकजण आपल्या भावाच्या तलवारीने."**41**

अम्मोनी, मोआबी आणि अदोमी लोकांनी यहूदावर हल्ला केला होता ते आठवते का? राजा यहोशाफाटला सांगण्यात आले होते की, "तुम्हाला या लढाईत लढण्याची गरज नाही. स्वतःला उभे करा, स्थिर राहा आणि परमेश्वराचे तारण पहा... कारण अम्मोनी आणि मवाबी लोक सेईर पर्वताच्या रहिवाशांना पूर्णपणे मारण्यासाठी आणि त्यांचा नाश करण्यासाठी त्यांच्याविरुद्ध उभे राहिले होते: आणि जेव्हा त्यांनी त्यांचा नाश केला, तेव्हा प्रत्येकाने एकमेकांना नष्ट करण्यास मदत केली... आणि कोणीही सुटला नाही."**42**
"राष्ट्रीयांनी खणलेल्या खड्ड्यात ते बुडाले आहेत; त्यांनी लपवलेल्या जाळ्यात त्यांचा स्वतःचा पाय अडकला आहे. परमेश्वर ज्या न्यायदंडाची अंमलबजावणी करतो त्यावरून तो ओळखला जातो: दुष्ट त्याच्याच हाताच्या कामात अडकतो."**43**

गोष्टीची वेळ: हामानला फाशी देणे

एकेकाळी हामान नावाचा एक अमालेकी माणूस होता जो पर्शिया देशात राहत होता, राजाच्या दरबारात एक प्रतिष्ठित माणूस होता आणि तो मर्दखय नावाच्या एका यहूदीचा द्वेष करत होता. आता मोर्दकै हा एस्तेर नावाच्या अतिशय सुंदर, मनोहर, मोहक तरुण स्त्रीचा काका होता.

बरं, देवाच्या कृपेने एस्तेरने मिस पर्शिया सौंदर्यस्पर्धा जिंकली आणि देशाची राणी बनली. दरम्यान, मोर्दकैयने राजावर होणारी राजकीय कटकारस्थानाची योजना उधळून लावली आणि त्यासाठी त्याला महाराज अहश्वेरश यांनी संपूर्ण राजेशाही

सन्मान आणि भव्य जल्लोषासह गौरविले
यामुळे हामान खूपच जळफळाटी, मत्सरी, चिडखोर आणि संतापलेला झाला. शेवटी तो इतका रागावला की त्याने एक चलाख योजना आखली ज्यामुळे राजाकडून असा कायदा सही करून घेतला जाईल की राज्यातील प्रत्येक यहूदीचा संहार नक्की होईल. अर्थातच त्या विधेयकाची भाषा अशी रचली गेली की जणू ते राष्ट्रीय सुरक्षेचा प्रश्न आहे. पण पानाच्या तळाशी, लहान अक्षरांत, हामानच्या खऱ्या हेतू लपलेले होते. आता त्याची मास्टर योजना अंतिम टप्प्यात येऊन पोहोचली होती!
घरी परतल्यावर, “हामानची पत्नी”, आणि त्याच्या सर्व मित्रांनी त्याला प्रोत्साहन दिले की, "फक्त मर्दखयसाठी ९० फूट उंच फाशीचा तक्ता बांधा, जेणेकरून तो त्याच्या मानेवरून वर झुलताना सर्वांना दिसेल!" तर, त्याने तेच केले.

बरं, हामानने ते केलं तेव्हा तो खरोखरच बनावट होता. कारण जेव्हा मर्दखयला त्याबद्दल कळलं तेव्हा संपूर्ण योजना उलटली, एस्तेरला बातमी दिली, ज्याने तिला सांगितले
राजा इतका संतापला की त्याने मर्दखयसाठी बनवलेल्या फाशीच्या स्तंभावर हामानलाही लटकवायला लावले.
"जो कोणी खड्डा खणतो तो त्यात पडेल; आणि जो कोणी दगड लोटतो तो त्याच्यावर परत येईल."44

गोष्टीची वेळ : दानियेलसाठी सिंहांची गुहा

एकदा बाबेल देशात दानियेल नावाचा एक यहूदी मनुष्य होता, जो पंतप्रधान होता. त्याने सलग दोन जागतिक साम्राज्यांवर चार वेगवेगळ्या सम्राटांप्रती प्रामाणिकपणा, शहाणपण आणि निष्ठा दाखवली होती. परंतु काही इतर सरकारी नियुक्त्यांना दानीएलचा खूप हेवा वाटू लागला, जो एका वांशिक अल्पसंख्याक गटाचा सदस्य होता आणि त्यांनी त्याला काढून टाकण्याचा निर्णय घेतला.

सर्वप्रथम त्यांनी दानियेलच्या जीवनातील प्रत्येक गोष्ट उकरून काढण्याचा प्रयत्न केला, जेणेकरून त्याची बदनामी करता येईल आणि राजासमोर त्याला अपमानित करता येईल. पण त्यांना काहीच सापडले नाही. काहीही गैर नव्हते. अगदी स्वच्छ, निर्दोष. कुठलेही लपवाछपवी नव्हती. कुठलीही फसवणूक नव्हती. काहीच नाही. शून्य. काहीच नाही.

म्हणून त्यांनी ठरवले की या माणसाला पकडण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे त्याला अडकवणे. त्यांनी राजाला एक छोटासा कायदा करण्यास भाग पाडले ज्यामुळे तो प्रत्यक्षात 'महिन्याचा देव' होईल. "विचार करा, महाराज, प्रत्येक पुरुष, स्त्री आणि मूल संपूर्ण महिनाभर दररोज तुमची स्तुती आणि पूजा करेल! आणि, अर्थातच, जर कोणी तुम्हाला त्यांचा देव म्हणून न ओळखता तुमच्या महानतेचा अपमान करण्याचे धाडस केले तर मग, त्यांना कठोर परिणामांना पात्र का असेल - हो, त्यांना सिंहांकडे फेकले जाईल!"

त्या सर्व लक्षवेधी विचाराने आनंदित झालेला राजा दारयावेश मेदी आणि पर्शियन लोकांच्या कायद्यावर स्वाक्षरी करतो, "जो बदलता येत नाही."

दरम्यान, दानीएल सकाळची उपासना आणि यहोवाला प्रार्थना करण्याची त्याची आजीवन प्रथा पाळत राहतो. त्याच्या शत्रूंनी, त्याची हेरगिरी करून, या खुनशी गुन्हेगाराची त्वरित तक्रार केली.
राजाला आठवण करून द्या की हे विध्वंसक वर्तन त्याच्या कायद्याचे, ज्यावर त्याने सही केली होती, देशद्रोहाचे उल्लंघन आहे आणि आता दानीएलला सिंहांसमोर टाकले पाहिजे!
बिचारा दारयवेष त्या रात्री झोपू शकला नाही. तो क्रूरपणे वागला होता
त्याचा विश्वासू मित्र दानीएलला नशिबाच्या हाती सोपवण्यासाठी फसवले गेले. पण नाही, दानीएल देवाच्या हाती आहे! आणि दुसऱ्या दिवशी सकाळी जेव्हा राजा गुहेच्या तोंडातून त्याला हाक मारतो तेव्हा दानीएल त्याला उत्तर देतो: "हे राजा, ज्या देवावर मी प्रेम करतो आणि ज्यावर मी विश्वास ठेवतो त्याने माझे रक्षण केले आहे."
मग इतर मुलांची पाळी मांजरींना तोंड देण्याची होती. आणि बायबल आपल्याला सांगते की प्रत्येक हाड जमिनीवर पडण्यापूर्वीच तुटले होते.
"त्याचे दुष्कर्म त्याच्याच डोक्यावर येईल आणि त्याचे हिंसक वर्तन त्याच्याच डोक्यावर येईल." ४५

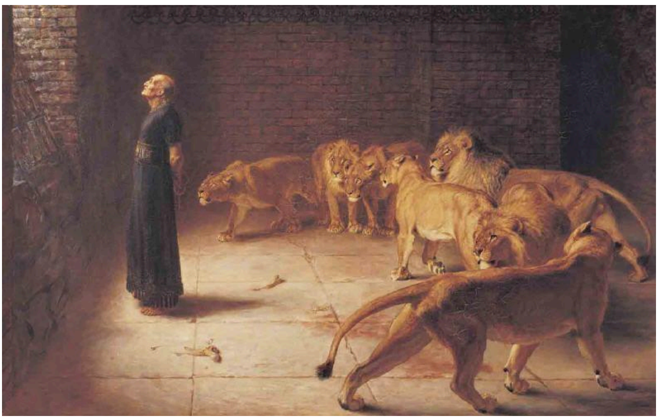

अंतिम सामना:

दंगेखोर लोक आपली चाल करतात

जसा एसावने आपल्या धाकट्या भावाविरुद्ध याकोबाविरुद्ध आपली सेना जमवली होती, तसाच काळाच्या शेवटी, हजारो वर्षांच्या विचारानंतर , सैतान इतिहासातील अब्जावधी लोकांना पवित्र शहराच्या आत असलेल्या संतांविरुद्ध एकत्र करतो. पण त्यांच्या पुढे जाण्याला येशूच्या प्रगटीकरणामुळे अडथळा येतो. आता तो क्षण आला आहे की, "परमेश्वराचा तेज प्रकट होईल, आणि सर्व देह एकत्रितपणे ते पाहतील." ज्यांनी आपल्या संपूर्ण जीवनात देवाच्या जळत्या प्रेमाने ऊब घेण्यास नकार दिला होता, ते आता देवाने त्यांना तारण्यासाठी युगानुयुगे केलेल्या प्रचंड प्रयत्नांचा महान, विराट, दृश्यपट अनुभवणार आहेत. ते त्याच्या प्रेमळ हृदयाला पाहतील—असे प्रेम जे "सर्व गोष्टी सहन करते, सर्व गोष्टींवर विश्वास ठेवते, सर्व गोष्टींची आशा ठेवते आणि सर्व गोष्टी सहन करते."
ते पाहतात की त्याने कशा प्रकारे सर्व मोठ्या भावांशी विनवणी केली होती, त्यांच्यासाठी भोक पडलेल्या आपल्या हातांना पुढे करून:

"माझ्याकडे परत या, कारण मी विपुलपणे क्षमा करीन. माझा हात लहान नाही की तो तारण करू शकत नाही. कारण मी त्या सर्वांना परिपूर्णपणे वाचवू शकलो ज्यांनी माझ्याद्वारे देवाकडे येण्याची इच्छा केली. मी दयाळू आणि कृपाळू आहे, संयमी आहे आणि चांगुलपणाने व सत्याने परिपूर्ण आहे. मी कोणाच्याही नाशाची इच्छा बाळगत नाही, परंतु सर्वांनी पश्चात्ताप करण्यासाठी यावे अशी माझी इच्छा आहे. जसा मी जिवंत आहे... मला तुमच्या मृत्यूत आनंद नाही, तर तुम्ही तुमच्या मार्गावरून वळून जगावे यातच माझा आनंद आहे."

"मी किती वेळा तुम्हाला एकत्र जमवू इच्छित होतो, जसे एखादी कोंबडी आपल्या पिलांना पंखाखाली गोळा करते, पण तुम्ही नकार दिलात."
त्यांनी त्याच्या प्रेमाला तुच्छ मानले आणि आता ते बाहेर राहतात.

"तुझा हात तुझ्या सर्व शत्रूंना शोधून काढील; तुझा उजवा हात [तो खिळ्यांनी भोक पाडलेला हात] तुझा तिरस्कार करणाऱ्यांना शोधून काढील. तू त्यांना जळत्या

भट्टीसारखे करशील... आणि अग्नी त्यांना भस्म करील... कारण त्यांनी तुझ्याविरुद्ध वाईट करण्याचा विचार केला. त्यांनी एक दुष्ट योजना आखली जी ते पूर्ण करू शकले नाहीत.”

“त्यांनी व्यर्थ गोष्ट कल्पिली.”

यहूदासाठी आग

येशूने यहूदाला अनंतकाळच्या अंधाराच्या काठावरून परत आणण्यासाठी त्याच्या प्रेमाच्या हाताने त्याच्याकडे हात पुढे केला. शेवटच्या जेवणाच्या टेबलावर तो ओल्या भाकरीचा तुकडा घेऊन त्याच्याकडे हळूवारपणे वाकून आणि त्याच्या कानात कुजबुजला: "तोच तो आहे ज्याला मी हा घास देईन." इतर कोणीही ते ऐकले नाही. किती संरक्षणात्मक! किती विचारशील! आपल्या प्रभूचा किती दयाळू, ज्याचा विश्वासघात होणार होता.

पण यहूदाने नकार दिला. तीव्र अपराधीपणा, दुःख आणि आत्म-द्वेषाने आतमध्ये जळणे हा त्याचा स्वतःचा निर्णय होता, जोपर्यंत तो ते सहन करू शकला नाही आणि त्याने स्वतःला फाशी दिली. यहूदाने ख्रिस्ताच्या आत्म्याला शुद्ध करणाऱ्या प्रेमाच्या अग्नीची जागा अपराधीपणा आणि शाश्वत पश्चात्तापाच्या अग्नीने घेतली.
"जर तुमचा शत्रू भुकेला असेल तर त्याला खायला भाकर द्या; जर तो तहानलेला असेल तर त्याला प्यायला पाणी द्या; कारण तुम्ही त्याच्या डोक्यावर निखाऱ्यांची रास कराल." **55**

देवाची आग

शलमोन आपल्याला सांगतो की देवाचा प्रेमळ क्रोध “मृत्यूसारखा सामर्थ्यवान आहे; आपल्यावरील त्याची मत्सरभावना कबरेइतकी कठोर आहे; त्याचे निखारे हे अग्नीचे निखारे आहेत, ज्यांची ज्वाला अत्यंत प्रखर आहे... अनेक पाण्यांनी त्याचे प्रेम विझवू शकत नाही, आणि नद्या देखील ते बुडवू शकत नाहीत.”**56**

हा प्रभूचा क्रोध आहे जो तो प्रज्वलित करतो - प्रेमाची अग्नी जी कधीही मरत नाही. येशू म्हणाला, “मी पृथ्वीवर अग्नी पाठवायला आलो आहे आणि जर ती आधीच प्रज्वलित झाली असेल तर मी काय करेन?” ५७ क्लियोपसने असेच म्हटले नाही का? “आम्ही वाटेने चालत असताना आमची अंतःकरणे आमच्या आत जळत होती.” ५८ त्यांना येशूच्या जळत्या प्रेमाचा अनुभव येत होता. देवाचे प्रेम एक भस्म करणारी अग्नी आहे.

तो देवाचा हेतू आहे
त्याच्या प्रेमाने आपण उबदार आहोत;
तो त्याचा हेतू नाही.
की आपण त्यापासून पळण्याचा प्रयत्न करताना स्वतःचा नाश करतो.

यिर्मयाने असे म्हटले: “त्याचे वचन माझ्या हृदयात जळत्या अग्नीसारखे होते जसे माझ्या हाडांमध्ये कोंडलेले असते.” ५९ पण येशूच्या प्रेमाची आग दोन वेगवेगळ्या प्रकारे कार्य करते. ती एकतर तुमचे हृदय मेणासारखे वितळेल किंवा ते विटेसारखे कडक भाजेल; ते एकतर तुम्हाला जीवन देण्यासाठी तुमच्या हृदयात जळेल, किंवा ते तुमच्या जीवनात जळेल जेणेकरून तुम्हाला मृत्यु येईल. येशू म्हणाला, “जो कोणी त्या दगडावर पडेल तो तुटून पडेल; पण ज्याच्यावर तो पडेल तो त्याला चूर्ण करील.” ६०

देवाची इच्छा आहे की आपण त्याच्या प्रेमाने वितळून जावे; आपण त्यापासून पळून जाण्याचा प्रयत्न करताना स्वतःचा नाश करावा असा त्याचा हेतू नाही. परंतु लोक त्याच्यावरील ज्वलंत प्रेमाला नकार देतील म्हणून, त्यांना स्वतःचा ज्वलंत द्वेष मिळेल. "ख्रिस्ताचा गोड सुगंध" तारण पावलेल्यांसाठी "जीवनासाठी जीवनाचा सुगंध" असेल. परंतु तेच प्रेम "नाश पावणाऱ्यांसाठी... मृत्यूसाठी मृत्यूचा सुगंध" असेल.**61**

दात खाणे होईल

सैतान त्याच्या कष्टाचे फळ पाहत असताना त्याला फक्त अपयश आणि नाश दिसतो. त्याने लोकांना असा विश्वास करायला लावला आहे की देवाचे शहर एक सोपे शिकार ठरेल; पण त्याला माहित आहे की हे खोटे आहे... मग बंडखोर सिंहाचा आत्मा, एका प्रचंड प्रवाहासारखा पुन्हा बाहेर पडतो. उन्मादाने भरलेला... तो त्याच्या प्रजेमध्ये धावतो आणि त्यांना स्वर्गाच्या राजाविरुद्ध शेवटचा हताश संघर्ष करण्यासाठी स्वतःच्या क्रोधाने प्रेरित करतो. पण आता त्याचे वर्चस्व मान्य करणारे कोणीही नाही. त्याची शक्ती संपत आली आहे. दुष्ट लोक देवाच्या त्याच द्वेषाने भरलेले आहेत जे सैतानाला प्रेरित करते; पण त्यांना दिसते की त्यांचा खटला निराशाजनक आहे. त्यांचा क्रोध सैतानावर आणि फसवणुकीत त्याचे प्रतिनिधी असलेल्यांवर पेटला आहे आणि राक्षसांच्या क्रोधाने ते त्यांच्यावर हल्ला करतात. आणि त्यानंतर सार्वत्रिक संघर्षाचे दृश्य येते.[६२]

आणि जेव्हा लोक द्वेष आणि क्रोधाने पेटतील जसे ते स्तेफनला दगड मारण्यासाठी धावले होते तेव्हा ते "दात खात असतील." ६३ जेव्हा ते एकमेकांवर जळत्या द्वेष आणि क्रोधाने फसवणाऱ्यांवर चालून येतील तेव्हा दात खात असतील. "परमेश्वराचे शिंग [त्याचे संतांचे ट्रॉफी] सन्मानाने उंचावले जाईल; दुष्ट ते पाहतील आणि दुःखी होतील; तो दात खात वितळेल आणि वितळेल." ६४

"कारण त्यांनी आपले हृदय भट्टीसारखे तयार केले आहे." ६५ "दुष्टता आगीसारखी जळते... कोणीही आपल्या भावाला सोडणार नाही." ६६ "प्रत्येक माणसाची तलवार त्याच्या भावावर राहील." ६७ "परमेश्वराकडून त्यांच्यात मोठा त्रास होईल आणि ते प्रत्येकजण आपल्या शेजाऱ्याचा हात धरतील आणि त्याचा हात त्याच्या शेजाऱ्याच्या हातावर उठेल."68

अनंत ज्वाळांमध्ये कोण वास करील?

प्रकटीकरणात आपण देवाकडून स्वर्गातून अग्नी खाली येत आणि दुष्टांना भस्म करत असल्याचे पाहतो.69
आपल्या मित्रांनी आपल्याला सांगितले आहे की दुष्टांना शाश्वत अग्नी मिळेल. पण यशयामध्ये प्रश्न विचारला जातो, “भस्म करणाऱ्या अग्निसोबत कोण राहील... शाश्वत ज्वाळांमध्ये कोण वास करील?” उत्तर दिले आहे: “जो नीतीने चालतो आणि सरळ आहे...” संतच शाश्वत ज्वाळांमध्ये, देवाच्या प्रेमाच्या शाश्वत अग्नीत राहणार आहेत. आणि ते कुठे आहे? देवाच्या स्वतःच्या उपस्थितीत.

आपला देव हा भस्म करणारा अग्नी आहे—पाप भस्म करणारा, पण जे त्याचा आत्मा आपल्या जीवनात स्वीकारतात, जे त्याच्या अग्निने बाप्तिस्मा घेतात, जे त्याच्यासारखे होतात—त्यांच्यासाठी तो प्रेमाचा अग्नी आहे जो त्यांना जीवन देतो. दानियेलचे तीन मित्रा अग्नीत फेकले गेले आणि त्यांना काहीही इजा झाली नाही. का? कारण येशू, खरा अग्नी, त्यांच्या सोबत होता आणि त्यांना इजा होऊ शकत नव्हती. ते अग्नीप्रमाणे झाले होते, अगदी देवदूतांसारखे, कारण "तो आपल्या सेवकांना अग्नीच्या ज्वाळा म्हणतो." आणि "आपण त्याच्यासारखे होऊ; कारण आपण त्याला जसा आहे तसा पाहू" (१ योहान ३:२).
ज्यावेळी तारलेले लोक "अग्निसह मिश्रित" काचेच्या समुद्रावर उभे राहतील, त्यावेळी सर्व युगांतील नाश पावलेले लोक त्या अग्नीच्या सरोवरात बुडतील, जोपर्यंत ते भस्म होईपर्यंत.

पाप हे एक प्राणघातक विष आहे.
ते अपवादाशिवाय मारते.

स्वतःची कबर खोदणे

सैतानाने त्यांना द्वेष कसा करायचा, कसा मारायचा, कसा नाश करायचा हे शिकवले. आता त्याने स्वतःची कबर खोदली आहे. "तू देवाच्या हृदयासारखे आपले हृदय स्थापन केले आहेस म्हणून... मी परक्यांना, राष्ट्रांमध्ये भयंकर लोकांना तुझ्यावर आणीन: ते तुझ्या शहाणपणाच्या सौंदर्याविरुद्ध तलवारी उपसतील आणि ते तुझे तेज दूषित करतील. ते तुला खाली खड्यात नेतील."७३ अथांग खड्डा कोणी खोदला? सैतान, आणि तो स्वतः त्यात पडेल.

शेवटी विश्वाला निश्चितपणे कळेल की पाप हे एक प्राणघातक विष आहे. ते अपवादाशिवाय मारते. आणि पापामुळे निर्माण होणारे प्राणघातक वेगळेपण निवडणाऱ्यांसाठी येशू किंवा त्याचा पिता काहीही करू शकत नाही.

पापाचे वेतन

आपल्या सर्वांना माहित आहे की कोणत्याही कामगाराला तो ज्या मालकासाठी काम करतो तोच त्याला पैसे देतो. पापाचा मालक किंवा नीतिमत्ता दुसऱ्याकडून मिळवलेले वेतन देणार नाही. सैतान कधीही कोणालाही अनंतकाळचे जीवन, देवाची देणगी देत नाही; त्याला माहित असलेले एकमेव चलन म्हणजे मृत्यू, पापाचे वेतन. त्याचप्रमाणे, प्रभु कधीही पापाची मजुरी देत नाही; तो जीवनाचा पुरवठादार आहे, आणि तेच एकमेव वस्तू आहे जी तो वितरित करतो.

एक शेवटचा आत्यंतिक संदेश

आपण प्रकटीकरण १४ मधील तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या काळात जगत आहोत. ते भयंकर आणि हिंसक वाटेल, परंतु लक्षात ठेवा, “आपला स्वर्गीय पिता त्याच्या असंख्य मुलांचे नुकसान पाहणार आहे. शेवटच्या वेळी तो आपला आवाज उंचावतो. तो - दयाळू, जो आपल्याशी सत्याबद्दल सौम्यपणे बोलू इच्छितो - शेवटचा भयानक इशारा आणि आवाहन देऊन आपला आवाज उंचावतो: 'जर तुम्ही मला सोडून जाण्याचा दृढनिश्चय केला तर मला तुम्हाला जाऊ द्यावे लागेल. पण जेव्हा मी तुम्हाला सोडून देईन तेव्हा तुमचा नाश होईल!'” “सैतान आपल्याला हा संदेश एका क्रोधित देवाचे शब्द म्हणून गैरसमज करून घेऊ इच्छितो. परंतु ते एका बदनाम केलेल्या परोपकारी निर्माणकर्त्याचे हृदयद्रावक शब्द आहेत ज्याला नाकारले जात आहे.””74

“अरे, मी तुला कसा सोडू?
मी तुला कसा जाऊ देऊ?
मी तुला कसा टाकून देऊ?
माझे हृदय माझ्यात ओरडते;
मी तुला मदत करण्यासाठी किती आतुर आहे!”

देवाचे रडणे

जेव्हा दाविदाच्या स्वतःच्या मुलाने त्याच्याविरुद्ध बंड केले आणि परिणामी तो युद्धात मारला गेला तेव्हा त्याला देवाचे हृदय समजले. तो ओरडला, "अरे अबशालोम,

अबशालोम, अबशालोम, अरे माझा मुलगा अबशालोम. मी मेलो असतो तर बरे झाले असते!"७६ ही देवाची हाक आहे.

"ख्रिस्ताच्या मृत्यूचे आणि आपल्या वतीने त्याच्या मध्यस्थीचे असे काही स्पष्टीकरण आहेत जे देवाला [पित्याला] सर्वात प्रतिकूल प्रकाशात आणतात," जे त्याला "त्याच्या पुत्रापेक्षा कमी दयाळू आणि समजूतदार" असल्याचे दर्शवितात. पाप, कायदा आणि दुष्टांचा नाश... असे विषय कधीकधी अशा प्रकारे सादर केले जातात की लोकांना सैतान करत असलेल्या देवाचे चित्र अगदी अचूकपणे दिसते."77

देवाची मुले मुख्यत्वे देवाविषयीच्या शुभवार्तेच्या प्रभावी साक्षीसाठी ओळखली जावी. आपण देवाच्या विश्वासू लोकांत गणले जावे अशी आपली इच्छा असते; पण जर आज्ञाधारक होण्याच्या आपल्या उत्सुकतेतून आपण असा आभास निर्माण केला की आपण एका कायदाप्रधान देवाची उपासना करतो, तर आपण शुभवार्तेबद्दल योग्यरीत्या साक्ष दिलेली नाही.

.

देव पापी माणसावर कधीही कमी प्रेम करत नाही ही सुवार्ता आपल्याला सोपवण्यापेक्षा मोठा सन्मान आणि सन्मान आपल्याला मिळू शकत नाही. देवाच्या प्रतिष्ठेबद्दल ईर्ष्या बाळगणाऱ्या सर्वत्र देवाच्या मित्रांनी अभिमानाने आणि खात्रीने बोलण्याची वेळ आली आहे की आपण खरोखर देवाचा प्रेमळ क्रोध मानतो.

*"या वेळी देवाकडून एक संदेश घोषित करायचा आहे, जो त्याच्या प्रभावात प्रकाशित होणारा आणि त्याच्या सामर्थ्यात तारणारा संदेश आहे. दयाळू प्रकाशाचे शेवटचे किरण, जगाला दिले जाणारे दयेचे शेवटचे संदेश, त्याच्या प्रेमाच्या चारित्र्याचे प्रकटीकरण आहे.'*ख्रिस्ताचे ऑब्जेक्ट धडे पृष्ठ ४१५

संदर्भ:

[१]रोमकर ११:३३
[२]ईयोब ११:७
[३]यशया ५५:८
[४]१ योहान २:१,२
[५]२ करिंथ ५:२१
[६]*कुलपिता आणि संदेष्टे*, ईजीव्हाईट पृष्ठ ७२८
[७]लूक १५
[८]*युगांची इच्छा*, ईजीव्हाईट पृष्ठ ६००
[९]प्रेषितांची कृत्ये १३:४६
[१०]मॅक्सवेल, ग्रॅहम: देवावर विश्वास ठेवता येईल का? पीपीपीए, १९७७
[११]डीए ४७१
[१२]फिलिप्पैकर २:५
[१३]स्तोत्र ५०:१९,२१
[१४]पीपी २७९
[१५]पीपी ४२९
[१६]१ करिंथकर १०:१०
[१७]शिक्षण पृष्ठ ३०४
[१८]*मोठा वाद*,
ईजीव्हाईट पृष्ठ ३५, ३६
[१९]डीए ७६४
[२०]रोमकर १.जेव्हा अनीतिमान लोक देवाच्या इशाऱ्यांकडे दुर्लक्ष करण्याचे निवडतात, तेव्हा तो त्यांना अशुद्धतेच्या स्वाधीन करतो (वचन २४), त्यांना वाईट वासनेच्या स्वाधीन करतो (२६), आणि त्यांना नीच मनाच्या स्वाधीन करतो (२८). यशया २८:२१ मध्ये उल्लेख केलेले हे देवाचे विचित्र कृत्य आहे जिथे असे म्हटले आहे की तो 'परासीम पर्वतावर उठेल, तो गिबोनच्या खोऱ्यात क्रोधित होईल.' २ शमुवेल ५:१७-२० आणि यहोशवा १०:१०,११ मध्ये नोंदवलेल्या या दोन्ही घटनांमध्ये, देवाच्या लोकांचे शत्रू पूर आणि गारपिटीने, निसर्गाच्या शक्तींनी ग्रासले गेले.
[२१]जीसी ३६
[२२]जीसी ५२९
[२३]गणना १२
[२४]मोठा वाद ६४२
[२५]प्रकटीकरण २०:६
[२६]*साक्ष*खंड २, पृष्ठ २०९
[२७]एसडीए बायबल भाष्य ५:११२४
[२८]डीए ६८६
[२९]मत्तय २७:४६
[३०]यशया ५३:१०
[३१]स्तोत्रसंहिता 4:267यशया ४५:७ वर टिप्पणी द्या 'मी प्रकाश निर्माण करतो आणि अंधार निर्माण करतो: मी शांती निर्माण करतो आणि वाईट निर्माण करतो: मी परमेश्वर आहे जो या सर्व गोष्टी करतो.'
[३२]साक्ष ५:१३७
[३३]पीपी २०१
[३४]लूक ९:५४
[३५]ईयोब १:१६
[३६]२ राजे १
[३७]१ राजे १९:१२
[३८]रिव्ह्यू अँड हेराल्ड, १७ सप्टेंबर, | १९०१
[३९]जीसी ५८९
[४०]जीसी ६१४, शिक्षण देखील पहा पृष्ठ १७९, एसडीएबीसी ३:६४२
[४१]हाग्गय २:२२
[४२]२ इतिहास २०:२२
[४३]स्तोत्र ९:१५,१६
[४४]नीतिसूत्रे २६:२७
[४५]स्तोत्र ७:१६
[४६]यशया ४०:१५
[४७]१ करिंथकर १३:७,८
[४८]यशया ५५:७
[४९]यशया ५०:२
[५०]इब्री लोकांस ७:२५
[५१]निर्गम ३४:६
[५२]२ पेत्र ३:९
[५३]यहेज्केल ३३:११
[५४]स्तोत्रसंहिता २१:८-११
[५५]नीतिसूत्रे २५:२१,२२
[५६]गीतरत्न ८:६
[५७]लूक १२:४९
[५८]लूक २४:३१,३२
[५९]यिर्मया २०:९
[६०]लूक २०:१९
[६१]२ करिंथकर २:१५,१६
[६२]जीसी ६७२; मुक्तीची कहाणी पृष्ठ ४२८
[६३]प्रेषितांची कृत्ये ७:५४
[६४]स्तोत्र ११२:९,१०
[६५]होशेय ७:६
[६६]यशया ९:१८, १९
[६७]यहेज्केल ३८:२१
[६८]जखऱ्या १४:१३
[६९]प्रकटीकरण २०
[७०]यशया ३३:१४
[७१]इब्री लोकांस १२:२९; अनुवाद ४:२४
[७२]इब्री लोकांस १:७; स्तोत्र १०४:४
[७३]यहेज्केल २८:६-८
[७४]मॅक्सवेल, ग्रॅहम, आयबिड.
[७५]होशेय ११:३
[७६]२ शमुवेल १८:३३
[७७]राईट, फ्रेड: तुमचा देव पहा. १९७९

fatheroflove.infव o वर उपलब्ध असलेली इतर पुस्तके ऑडिओबुकमध्ये देखील मोफत डाउनलोडसाठी उपलब्ध आहेत.

अगापे

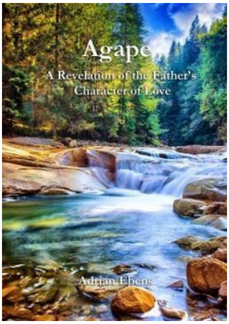

जुन्या कराराचा देव आणि येशूने नवीन करारात प्रकट केलेल्या गोष्टी एकसारख्याच आहेत या बायबलच्या पुराव्यांवर खोलवर नजर टाका. हे पुस्तक तथ्यांचे तपशीलवार आणि पद्धतशीर परीक्षण आहे जे बायबलमधील अशा अनेक कथांकडे थेट पाहण्याचा मार्ग प्रदान करते ज्यांचा पूर्वी विचार केला गेला नाही. फक्त ३०० पानांवर, हे खरोखर उत्तरे शोधणाऱ्यांसाठी एक गंभीर वाचन आहे. तुमच्या हातात असलेल्या या पुस्तिकेचा एक उत्तम पुढचा भाग.

मूळ प्रेम

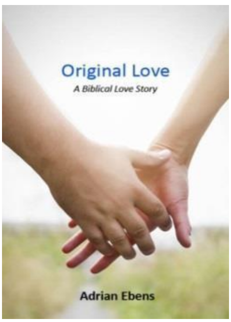

विवाह एक संस्था म्हणून गंभीर धोक्यात आहे. लग्न आणि सर्वसाधारणपणे नातेसंबंधांबद्दल इतक्या लोकांना वाईट अनुभव का येतो? ओरिजिनल लव्ह बायबलमध्ये वर्णन केलेल्या मूळ नातेसंबंधाकडे पाहते की आपण कोणत्या गोष्टी शिकू शकतो ज्यामुळे आपले स्वतःचे नाते अधिक मजबूत आणि समृद्ध होऊ शकते. ४४ पृष्ठे उत्साही विवाहासाठी महत्वाच्या तत्त्वांनी भरलेली आहेत.

ओळख युद्धे

ओळख युद्धे ही स्वतःच्या शोधाची एक यात्रा आहे. हे पूर्णपणे नातेसंबंधांच्या संदर्भात तुमचे मूल्य जाणून घेण्यासाठी एक आमंत्रण आहे. हे पुस्तक अशा तत्त्वांचा

खुलासा करते जे तुम्हाला या जगाच्या कामगिरीवर आधारित मानसिकतेतून बाहेर पडण्यास आणि तुमच्या सर्वात महत्त्वाच्या नातेसंबंधांमध्ये स्वातंत्र्य शोधण्यास मदत करतील.

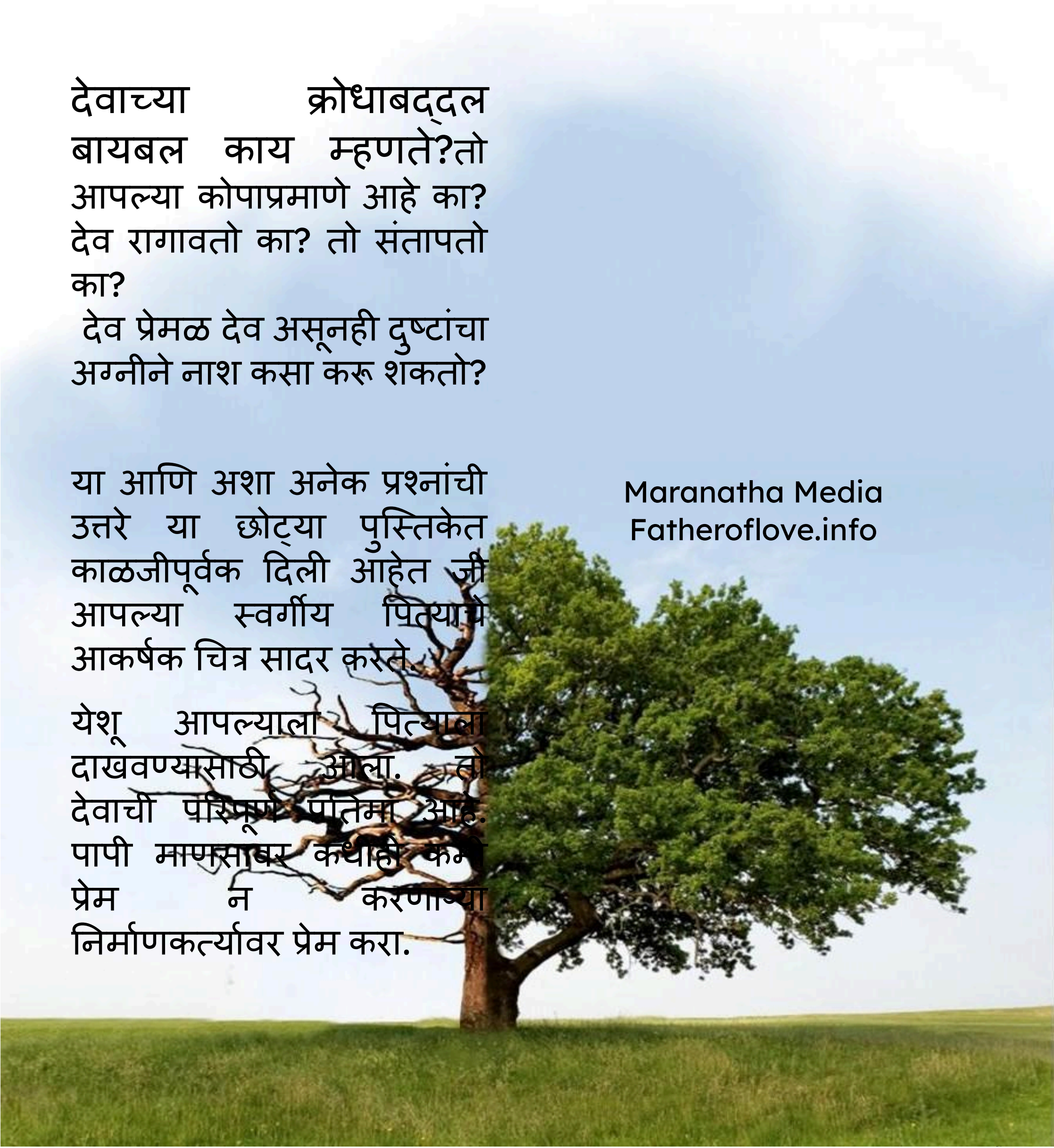

देवाच्या क्रोधाबद्दल बायबल काय म्हणते?तो आपल्या कोपाप्रमाणे आहे का? देव रागावतो का? तो संतापतो का?

देव प्रेमळ देव असूनही दुष्टांचा अग्नीने नाश कसा करू शकतो?

या आणि अशा अनेक प्रश्नांची उत्तरे या छोट्या पुस्तिकेत काळजीपूर्वक दिली आहेत जी आपल्या स्वर्गीय पित्याचे आकर्षक चित्र सादर करते.

येशू आपल्याला पित्याला दाखवण्यासाठी आला. तो देवाची परिपूर्ण प्रतिमा आहे. पापी माणसावर कधीही कमी प्रेम न करणाऱ्या निर्माणकर्त्यावर प्रेम करा.

Maranatha Media
Fatheroflove.info